

SZTASKÓ RICHARD

Nyári délután

Még most is hallom, hogy azt mondja, siessünk, mert az apja, a doktor úr, bármikor hazaérhet – Nincs mese, sietni kell – A gödör hamar elkészül – Mire végzünk, a körmeink alatt ott a fekete kosz – Mindketten mocskosak és izzadtak vagyunk, és az augusztusi nap egy percre se hagyná abba – Odafönt trónol, és a környéken egy darab felhő sincs – A kerti csapnál megmosakszunk, amennyire csak lehet – Gyere, üljünk le, mondom, és leülünk – A tornác lépcsőjéről rálátni a farakásra meg a két pózna közé kifeszített szárítókötélre – A földön, a fűben mindenütt megbarnult almadarabkák, fölöttük a levegőben megvadult darazsak tánca – Keringenek, kavarnak – Néhány úgy tesz, mintha nem volna holnap, mások meg teljesen betompulnak a gyümölcsöző cefreködben – Az egyik darázs majdnem rám száll, de arrébb hessegetem – A folyó felé menet, az erdő közepén van egy hatalmas fa, korhadt az odúja, ha le akarsz jutni a partra, sajnos nem tudod kikerülni, hát annak a fának a közepén lódarazsak tanyáznak, nem ilyen kis apró vackok, hanem igazi nagy dögök – Ahogy elmész a fa mellett, hallod a hangjukat, és nem mersz odanézni – Lesütött szemmel és behúzott nyakkal lépsz – Nagyokat – Mintha valami tompított gép zörögne a korhadás mögött – Rettentően szégyellem magam, amiért belerángattam ilyesmibe, pedig tudom, hogy csak azért történhetett meg, mert ő is akarta – Ha nem akarta volna, akkor most nem lennénk itt, akkor egészen más lenne a helyzet – De most az itt és mosttal kell valamit kezdeni – Próbálom a mutatóujjam körme alól kipiszkálni a hüvelykujjam körmével az aláakódott földet – Fekete – Ennyit ért a kerti csapnál a dörzsölés – Csak a bőrről vitte le a koszt, a köröm alól nem – A fenyőtűleveleket úgy egyengettük el, hogy senki meg ne mondhatta, meg lett bolygatva ott a talaj az ablak alatt – Nem merem, azt mondta, nem merem a kukába dobni, mi lesz, ha észreveszi, félek – Láttam a szemén, hogy fél – Hogy tart a következményektől – Megmondhattam volna, hogy túlparázza a dolgot, és teljesen fölösleges ennyire görcsölni – Ne izgulj, nem lesz semmi baj – Ásás közben, ahogyan kapartuk a földet, egy hosszabb tincs folyton a szemébe hullott, és ahogyan próbálta hátrasimítani meg a füle mögé rejteni, folyton összekente a homlokát, és mire végeztünk a félméteres gödörrel, két-három sötét csík volt a homlokán – A csapnál ledörzsölte, pirosas lett ott a bőr – Csöndben ülünk a tornáclépcsőn, egyikünk se szólal meg – Látom, ahogyan mereven néz maga elé – Mit néz? Mit lát? – Ott szemközt csak a szomszéd fáskamrája

SZTASKÓ RICHARD (1987, Budapest) magyar-kommunikáció szakos tanárként végzett az Eszterházy Károly Főiskolán, drámatanárként a Károli Gáspár Egyetemen. Jelenleg egy budapesti gimnáziumban tanít. Prózái az alábbi folyóiratokban jelentek meg/kerültek elfogadásra: Magyar Múza, Helikon, Új Forrás, Irodalmi Jelen, Műút.

meg a fészker a kerítésen túl – Az imént, ahogyan a légpuskával a szárító póznáira fölállított almákra lőttünk, az egyiket elhibáztam, és a szoknyás lövedék a palatetőre csapódott, onnan meg szerteszét – Szerencsére senki nem vette észre – Abból lett volna ám csak a baj – Az öreg, ha meglátja, hogy az udvarába lövöldözünk, egyből szól a doktor úrnak, a doktor úr meg gondolkodás nélkül lekap minket a tíz körmünkről, legyen az koszos vagy tiszta, hogy mégis mi a jó francot gondoltatok ti magatokról – Hát ha még azt is tudná, hogy húsz perccel ezelőtt mi történt, soha többet nem láthatnám a lányát – Aki csak ül mellettem szótlan – Amikor persze kitalálta ezt a közös nyaralást, nem tudta, mi lesz belőle – Legfeljebb sétálgatunk a folyóparton és sokat nevetünk – Én csak arra tudtam gondolni – Ahogy kerülgettük a fővenyen a partra sodródott apró kagylókat, az járt a fejemben, és láttam is magam előtt, ahogyan meztelen ül az ölemben, és olyan szenvedéllyel ölel, hogy a folyó egy pillanatra megáll a medrében, elnémulnak a hullámok, egy vízcsepp nem sok, de annyi se fröccsen ki a partra – Tudtam, mi a helyzet, már az elején elmondta, mi lesz, pontosabban mi nem lesz – Az – Mert ő még szeretne vele várni – Majd, ha lesz, aki elveszi feleségül, annak odaadja – Mindenki, akivel csak dolga akadt, azt akarta, és ha nem kaphatták meg, volt le is út meg fel is út – Én nem akartam tolakodó lenni, de képtelen voltam másra gondolni – Szeretlek – A tornáclépcsőn ülünk, és figyelem, ahogyan szótlanul néz maga elé – A darazsak teljesen megkegyelmeznek az almadarabkák fölött, vonzza őket az erjedő gyümölcsillat – A farkás mögül egy macska somfordál elő, az, amelyik naphosszat képes gubbasztani moccanatlan a tornác sarkán – Puhán lépked – Szökken, ahogyan almadarabkák között jön felénk – A farka mint egy zászlótartó rúd, mered a kék ég felé – Mintha mutatná, hogy ott fönt pontosan tudják, mit tettünk mi idelent, és hogy soha egy percig se gondoljuk, bárhol és bármikor egyedül lehetünk, mert mindez csupán illúzió – A titok nem titok – Igen, megtörtént – A macska úgy jön felénk, hogy nem néz rám, el is megy mellettem, nem érdeklek – Csak ő érdekli – Csak ő – Oda is dörgöli magát a térdéhez, odakuporodik, végül megkapja a simogatást, amitől meg dorombolni kezd – A tenyeremet nézem, a jobb tenyérélen apró pici piros pont, valószínűleg ott szúrtam meg magam a tűlevéllel még ásás közben – El kellett rejtenünk együttlétünk bizonyítékát – Egy zsebkendőbe csomagoltuk, a védőfóliát is mellé kellett tennem – A zsebkendőből áradt a síkosítószag meg az ondóbűz, ahogyan rákotortam a frissen forgatott barnás fekete földet – A tűleveleket elegyengettük, lelapogattuk, hogy úgy tűnjön, mintha semmi sem történt volna az ablak alatt – Ne legyen nyoma annak, hogy a doktor úr lányával lefeküdtem – A macska dorombol – A darazsak a cefreködben döngnek – A nap süt – Az ég kék – Szeretnék rágyújtani – És azt is szeretném, hogy történjen valami, mert az, hogy csak ülünk szótlanul, az olyan, mintha nem is csinálnánk semmit, és ez a semmittevés eléggé gyászos – Miért nem iszunk inkább egy pohár vörösbor? – A hűtőből kivennénk a tegnapi

vacsorához megbontott palackot, és innánk egy-egy pohárkával ebben a hőségben – Vagy miért nem megyünk be a hűvös nappaliba és ülünk le a kanapéra olvasni vagy beszélgetni? – Miért kell itt a teraszlépcsőn semmíteni? – Várjuk a doktor urat – Pár perccel ezelőtt érhetett véget a rendelés – A környékbeli falvakat járta autóval, három-négy egyutcás település tartozott a körzetéhez – Ha minden igaz, nemsokára hazaér – Mi pedig itt fogunk ülni a lépcsőn, szótlanul, előrefelé nézve az augusztusi nap-sütésben – Fájt neki, láttam az arcán, amikor megtörtént – Fölszisszent, és éreztem, hogy nekem is fáj – Aztán szabadkozni kezdett, hogy nem tudja, mit kell csinálnia, én meg mondtam neki, hogy ne szabadkozz, hagyd, hogy történjen, ami történik, gyönyörű vagy, soha ilyen szépet még nem láttam – Még nincs tapasztalatom, mondta – Minden a legnagyobb rendben, mondtam – Biztos, kérdezte – Biztos, mondtam – Szólj, ha valamit rosszul csinállok, mondta – Szólni fogok, ne izgulj, mondtam – De nem kellett szólnom – Mikor végeztünk, elment zuhanyozni, és a csobogó víztől nem hallottam tisztán, de úgy rémlik, sírást hallottam odaátrol, valami fojtott hangú zokogást – Mire letöröltem magam, és begyűrtem a zsebkendőbe a bizonyítékot, ott állt az ajtóban, kezével takarva a melleit – Haragszol, kérdeztem öltözködés közben – Nem, mondta – Minden rendben, kérdeztem – Persze, mondta – A szemében láttam, hogy amit a szája mond, azt a szíve nem hiszi el – Amikor három hónappal később szakítunk egyikünk se gondol erre a délutánra ülök a kollégium folyosóján és a telefonbeszélgetésünk kezd kínossá válni – Szánalmas vagyok a könnyeimet nyelem őt pedig nem hatja meg a sírás közöttünk mindennek vége ne keressem többé felejtsem el – Pár évvel később aztán összefutunk és ahogy döcögve megindul alattunk a villamos vidáman közli tavaly nyáron férjhez ment és mint azt magam is láthatom hamarosan szülni fog – Már meg is van az időpont programozott császár egyébként fiú és természetesen apás szülés lesz az orvosok szerint csupán arra kell ügyelnie hogy az utolsó pár napon ne izgassa föl magát mert az nem tesz jót a babának – Ahogy majd hallgatom egy dolog fog motoszkálni a fejemben vajon elveszített ártatlanságáról beszámolt újdonsült férjének vagy meghagyta abban a hiszemben hogy ő az első férfi aki úgy nyúlhatott hozzá a nászéjszakán – A következő megállónál leugrom a villamosról valami halaszthatatlan dologra hivatkozva és egészen addig nem is hagy nyugodni az iménti kérdés amíg bele nem bonyolódok napokkal később egy éveig tartó felemás kapcsolatba – A macska abbahagyta a dorombolást – A fejével átfúrja magát kettőnk között, fölhuppan a tornácsarokba állított kis székre, és összegömbölyödik – Alszik – Nézem a tenyereimen az apró pici piros pontot – Pár nap múlva vizketni fog – Az ég csön-des és kék, sehol egy felhő – A cefrebűzös, erjedő gyümölcsök fölött rajzó darazsak örült tánca – A fák lombjai között suttog a szél – Figyelem, ahogy kedvesem homlokáról egy izzadságcsepp a lábai elé hull – Észre se veszi – Hat vagy hét perc múlva hazaér az apja